

Dr Jan Rymaszewski urodził się 24 listopada 1936 r. w Sokolaticzach powiat Nieświeski w województwie nowogrodzkim, na kresach.

Wraz z rodzicami w 1946 roku przyjechał do Polski i osiedlił się Rybnie Wielkim w powiecie gnieźnieńskim. Do Szkoły Podstawowej uczęszczał w Kiszkanie a maturę uzyskał w 1955 roku w Liceum Ogólnokształcące im. Bolesława Chrobrego w Gnieźnie. W latach 1955-1961 studiuje na Wydziale Rolniczym ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. Specjalizuje się z zakresu szczegółowej uprawy roślin u profesora Felicjana Dębińskiego, uzyskując tytuł magistra inżyniera rolnictwa.

Z dniem 1 lipca 1961 roku zostaje zatrudniony jako pracownik naukowo-techniczny przy Katedrze Szczegółowej Uprawy Roślin w Zakładzie Doświadczalnym Gorzyń. Jednocześnie pełni obowiązki opiekuna miejscowego rejonu zamkniętego produkcji sadzeniaków. W 1962 roku odbywa roczny staż naukowy w Instytucie Hodowli Roślin w Gross-Lüsewitz (Niemcy). W Zakładzie Doświadczalnym Gorzyń, od 1970 roku, obejmuje obowiązki kierownika działu naukowego na stanowisku głównego specjalisty. Równocześnie pracuje społecznie jako lektor szkolenia służby rolnej i rolników powiatu Międzychód.

Za swoją aktywną pracę na rzecz rolnictwa zostaje uhonorowany w 1962 i w 1963 roku zespołową nagrodę Miasta i województwa Poznańskiego za organizację produkcji sadzeniaków ziemniaka w rejonie zamkniętym, a w r.1966 nagrodą Ministra Rolnictwa.

Z kolei w 1968 roku, będąc członkiem zespołu badawczego pod kierunkiem prof. Kazimierza Piechowiaka otrzymuje Nagrodę Państwową zespołową I stopnia za udział w opracowaniu metody produkcji kwalifikowanych ziemniaków w rejonach zamkniętych.

Stopień doktora nauk rolniczych uzyskał w 1974 roku na podstawie pracy pt.: "Sposoby określania strat w ziemniakach przechowywanych w magazynach i w kopcach" napisanej pod kierunkiem prof. Piechowiaka na macierzystej uczelni.

Od 1974 roku pracuje w ówczesnym Instytucie Uprawy Roli i Roślin Akademii Rolniczej w Poznaniu na stanowisku adiunkta. Podejmuje tutaj nowe wyzwania związane z doskonaleniem produkcji sadzeniaków w kraju. Uczestniczy w kompleksowych badaniach związanych z wyznaczaniem stref degeneracji sadzeniaków ziemniaka w kraju, jak i ze szczególnym uwzględnieniem rejonów podgórskich – Sudetów. Szczególnie spełniał się w pracy badawczej powiązanej z jej upowszechnieniem w praktyce rolniczej.

Był bardzo wymagającym dydaktykiem i znakomitym nauczycielem. Wypromował kilkudziesięciu magistrantów zwłaszcza z zakresu nasiennictwa ziemniaków.

Poza wymienionymi wcześniej nagrodami był wielokrotnie wyróżniany Nagrodami Rektorскими.

Był członkiem – założycielem obecnego Polskiego Towarzystwa Agronomicznego.

W 2002 roku, po 41 latach zaangażowanej i twórczej pracy przechodzi na emeryturę.